

การนำนโยบายป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ :
กรณีศึกษาสถานีตำรวจนครบาลกองบังคับการตำรวจนครบาล 9
สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
Crime Prevention Implementations : A Case Study of Police
Stations in The Metro Police Bureau, Division 9,
Royal Thai Police's

โสภาพรรณ สุริยะมณี^{1*}

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาถึงความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจในสถานีตำรวจนครบาลหนองแขม สถานีตำรวจนครบาลหนองค้างพลู และสถานีตำรวจนครบาลหลักสอง และเพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติดังกล่าว การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยทั้งในเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพผสมผสานเข้าด้วยกัน โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเจ้าหน้าที่ตำรวจทั้งชั้นสัญญาบัตรและชั้นประทวนในสถานีตำรวจนครบาลดังกล่าว และเก็บรวบรวมข้อมูลมาได้ทั้งสิ้น 336 ราย

ผลการวิจัยพบว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติในทุก ๆ ด้านได้รับความสำเร็จในระดับสูง นโยบายด้านต่าง ๆ เหล่านั้น ได้แก่ ด้านการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม ด้านการพัฒนาระบบสายตรวจให้มีความพร้อมและมีประสิทธิภาพ ด้านการพัฒนาระบบการแจ้งเหตุทุกระดับโดยเฉพาะศูนย์

¹ นักศึกษาหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต ภาควิชาสังคมศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์ และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

รับแจ้งเหตุฉุกเฉิน 191 ให้ดีขึ้น ด้านการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม ด้านการจัดระเบียบสังคมและการเข้มงวดกวดขันแหล่งอบายมุขต่าง ๆ และด้านการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนและบูรณาการทุกภาคส่วน

นอกจากนั้นแล้วความสำเร็จในการนำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติยังแตกต่างกันออกไปตามปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือกลุ่มตัวอย่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งเป็นผลการวิจัยที่ยอมรับสมมติฐานข้อที่หนึ่งที่กำหนดไว้

ส่วนปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ได้แก่ ปัจจัยทางด้านกลไกและกระบวนการในการบังคับใช้นโยบาย ด้านการสื่อสารนโยบาย ด้านทัศนคติต่อนโยบายของผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านความเป็นอิสระในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (มาตรฐานนโยบาย) ด้านคุณลักษณะของหน่วยงานที่ปฏิบัติ ด้านเงื่อนไขทางการเมือง และด้านทรัพยากรของนโยบายเหล่านี้ตามลำดับ ซึ่งเป็นปัจจัยในเชิงทฤษฎี และเป็นผลการวิจัยที่ยอมรับสมมติฐานที่กำหนดไว้ในข้อที่สอง และที่สำคัญยังสอดคล้องกับทฤษฎีของ Van Horn and Van Meter ในเรื่องตัวแบบสหองค์การอีกส่วนหนึ่งด้วย

คำสำคัญ : การนำนโยบายไปปฏิบัติ การป้องกันอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

Abstract

This study aims to study the success of crime prevention policy implementation of the police stationed in the Metropolitan

Police Bureau of Nong khaem, Nong Khang Phlu and Lang Song, and to investigate the factors affecting the success of crime prevention policy implementation.

This study is integration approach which integrates between quantitative and qualitative methods and data collecting for 336 cases were gathered from both commissioners and non-commissioners police level in their areas. Research results found that the success of policy implementations all criteria by overview are at high successful level including crime prevention through environmental design, patrol system development, information system development (191 divisions), utilizing technology for crime prevention, social organization (zoning), and enhancing social network to support and participate in crime prevention activities; besides, the crime prevention policy implementation is vary succeed by individual characteristic factors. Therefore, the results are accepted by the first hypothesis.

For factors affected the success of crime prevention policy implementations had a statistical significance, including strategy and process of policy compulsory, communication policy, individual attitude on utilizing policy implementation, independence of policy implementation (policy standard) characteristics of the implementing agencies, political conditions and policy resources respectively. The results are accepted by the

second hypothesis and also supported Van Horn and Van Meter's theory.

Keywords : policy implementation, crime prevention, Royal Thai Police

บทนำ

อาชญากรรมนับเป็นปัญหาที่ใกล้ตัวมนุษย์และมีความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นการคุกคามชีวิตและทรัพย์สินของคนในสังคมไทยหรือแม้กระทั่งสังคมใดในโลกนี้ก็ตาม จะต้องประสบกับปัญหานี้อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ Durkheim นักสังคมวิทยาชื่อดังของโลกได้กล่าวไว้ว่า อาชญากรรมเป็นปัญหาที่อยู่คู่กับสังคมของมนุษยชาติหรือเป็นปัญหาที่เป็นปกติของสังคมของมนุษยชาติยากที่จะทำการแก้ไข (Vold, 1979 : 204) การประกอบอาชญากรรมในประเทศไทยมีแนวโน้มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่องตลอดช่วงปี พ.ศ. 2548-2552 สะท้อนได้จากภาพรวมคดีอาญาที่สำคัญทั้งการก่อคดีต่อชีวิต ร่างกาย และเพศ คดีประทุษร้ายต่อทรัพย์สินและคดียาเสพติด โดยในปี 2548 มีจำนวน 355.9 คดี ต่อประชากรแสนคนและเพิ่มขึ้นอย่างต่อเนื่องจนถึงปี 2552 เป็น 516.7 คดีต่อประชากรแสนคน (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11) นอกจากนั้นจะเห็นได้จากข่าวอาชญากรรมประเภทต่าง ๆ ที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งปัญหายาเสพติด การทำร้ายร่างกาย การฆ่าคนตาย การลักทรัพย์ ปล้นทรัพย์หรือชิงทรัพย์ฯ เหล่านี้ จากสถิติการเกิดคดีที่ได้รับแจ้งลำดับสูงที่สุดย้อนหลัง 5 ปี พ.ศ. 2553-2557 (แหล่งข้อมูลจากระบบสารสนเทศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ, POLIS) สถิติการเกิดอาชญากรรมโดยรวมสูงที่สุดเกิดขึ้นในเขตนครบาล ซึ่งเป็นเขตที่กองบัญชาการตำรวจนครบาล (บข.น.) กำกับดูแล

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนคดีที่เกิดขึ้นในเขตนครบาล เฉพาะคดีที่ติดอันดับ 1 หรือ 2 ของประเทศไทย

คดีที่เกิดในเขตนครบาล แสดงเฉพาะคดีที่ติด อันดับ 1 หรือ [อันดับ 2] ของสถิติจำนวนคดีสูงสุด ของประเทศ	จำนวนคดีที่ได้รับแจ้ง และแสดงจำนวนเฉพาะคดีติดอันดับ 1 หรืออันดับ 2				
	ปี	ปี	ปี	ปี	ปี
	พ.ศ. 2557	พ.ศ. 2556	พ.ศ. 2555	พ.ศ. 2554	พ.ศ. 2553
ยาเสพติด	49,929	[60,490]	64,062	77,746	43,363
ลักทรัพย์	8,492	8,984	9,010	7,820	12,303
โจรกรรมรถจักรยานยนต์	2,773	2,633	2,896	2,539	4,547
โจรกรรมรถยนต์	252	[343]	[414]	[341]	588
ชิงทรัพย์	246	299	242	[133]	272
ปล้นทรัพย์	114	105	112	67	92

ที่มา : ระบบสารสนเทศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (POLIS) ปี พ.ศ. 2558 <http://pitc.police.go.th/dirlist/dirlist.php?dir=/crimes>

จากสถิติคดีดังกล่าวจะเห็นได้ว่า ปัญหาอาชญากรรมเหล่านี้มีเป็นจำนวนมากและส่วนมากจำนวนคดีที่ติดอันดับ 1 จะเกิดขึ้นในเขตนครบาล ซึ่งจำนวนคดีที่แสดงไว้เป็นเพียงจำนวนคดีที่ได้รับแจ้งอย่างเป็นทางการเท่านั้น ยังมีจำนวนคดีที่ไม่ได้รับแจ้งอย่างเป็นทางการอีก ฉะนั้นการป้องกันปัญหาอาชญากรรมดังกล่าวจึงมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งและจะต้องดำเนินการอย่างรีบเร่งและเข้มงวดกวดขัน เพื่อมิให้ประชาชนในสังคมได้รับความเสียหายทั้งชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สิน อย่างที่ Sir Robert Peel ผู้ก่อตั้งกรมตำรวจนครบาลแห่งกรุงลอนดอนเมื่อปี ค.ศ. 1859 และได้รับการยกย่องว่าเป็น “บิดาของการตำรวจยุคใหม่” ได้เน้นย้ำให้บุคลากรตำรวจได้ตระหนักว่า “การป้องกันอาชญากรรม” คือ งานหลักของตำรวจและมีความสำคัญยิ่งกว่าการ

สืบสวนสอบสวน การจับกุม และลงโทษผู้กระทำความผิด (คู่มือการบริหารงานป้องกันและปราบปรามอาชญากรรม สำนักงานตำรวจแห่งชาติ, 2555) ดังนั้น การป้องกันอาชญากรรม (Crime Prevention) จึงเป็นมาตรการที่สำคัญอย่างยิ่งเพื่อป้องกันมิให้เกิดการกระทำความผิดขึ้นและเพื่อป้องกันความเสียหายที่จะเกิดขึ้นทั้งชีวิต ร่างกาย และทรัพย์สินที่จะตามมาภายหลัง (Lab, 1979 : 19) ปัจจุบันสำนักงานตำรวจแห่งชาติได้กำหนดนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมไว้อย่างชัดเจน โดยกำหนดไว้ในนโยบายการบริหารราชการ ซึ่งคณะกรรมการนโยบายตำรวจแห่งชาติ (ก.ต.ช.) ได้ให้ความเห็นชอบเมื่อวันที่ 24 พฤศจิกายน 2554 โดยได้ให้ความสำคัญกับ “การป้องกันอาชญากรรมเชิงรุก” ซึ่งหลักการของเจ้าหน้าที่ตำรวจในงานป้องกันอาชญากรรมจะต้องยึดถือ คือ จะสร้างความอยู่เย็นเป็นสุขให้กับประชาชนในพื้นที่รับผิดชอบได้อย่างไร ดังคำกล่าวที่ว่า “คนดีอยู่เย็นเป็นสุข คนร้ายอยู่ร้อนนอนทุกข์” คือ จะต้องสร้างความหวาดกลัวให้กับคนร้ายและสร้างความอบอุ่นใจให้กับคนดี ซึ่งการดำเนินนโยบายป้องกันอาชญากรรมดังกล่าวข้างต้นจะประสบความสำเร็จหรือไม่ หากนโยบายดีแต่ถ้าการนำไปปฏิบัติไม่ดีก็จะเป็นไปไม่ได้ เพราะการบรรลุเป้าหมายตามที่กำหนดนโยบายต้องการ แสดงให้เห็นว่าการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความซับซ้อนมาก ดังนั้นจึงไม่สามารถจะคาดหวังได้ว่าจะกระทำให้สำเร็จได้ด้วยวิธีการแบบกิจวัตรประจำวันหรือภาวะปกติวิสัย (Routine Fashion) (สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2554 : 395)

จากความสนใจในเรื่องการป้องกันอาชญากรรมและวิธีการนำนโยบายไปปฏิบัติให้ได้ผลผู้วิจัยจึงตั้งใจที่จะศึกษาถึงความสำเร็จในการนำนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ โดยอาศัยกรอบความคิดเชิงทฤษฎีและตัวแบบของการนำนโยบายไปปฏิบัติแบบสหองค์การซึ่งพัฒนาโดย Carl E. Van Horn และ Donald S. Van Meter ที่ให้ความสำคัญกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยที่สำคัญเหล่านั้น ได้แก่ มาตรฐานและทรัพยากร

นโยบายการสื่อข้อความ การบังคับใช้กฎหมาย คุณลักษณะของหน่วยปฏิบัติงาน เงื่อนไขทางการเมือง เงื่อนไขทางสังคม และเศรษฐกิจและจุดยืนหรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติ

โดยผู้วิจัยมุ่งที่จะศึกษาในพื้นที่ที่มีความเสี่ยงต่อปัญหาอาชญากรรม โดยพิจารณาจากสถิติการเกิดอาชญากรรม ผังเมืองและชุมชนและความเกี่ยวข้องกันของพื้นที่นั้นแล้ว ได้เห็นว่าสถานีตำรวจนครบาลต่าง ๆ ในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 9 เป็นพื้นที่ที่น่าศึกษา ซึ่งได้แก่ สถานีตำรวจหนองแขม สถานีตำรวจหนองค้างพลู และสถานีตำรวจหลักสอง เพราะเป็นเขตพื้นที่ที่มีสถิติปัญหาอาชญากรรมสูงที่สุดของประเทศไทยแห่งหนึ่ง นอกจากนั้น สถานีตำรวจเหล่านี้ยังได้มีการร่วมมือกันในด้านจราจร ตามแผนยุทธการ Empowerment โดยเป็นการป้องกันและร่วมมือกันแก้ไขปัญหารถจักรยานชนคนพิการ และมีความร่วมมือในด้านอื่น ๆ ตามมาด้วย และยังเป็นพื้นที่ติดต่อกับจังหวัดอื่น ๆ หลายจังหวัด อย่างเช่น จังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี เหล่านี้ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ทำให้ผู้กระทำความผิดหรือคนร้ายสามารถที่จะหลบหนี หลบซ่อน เคลื่อนย้ายหรือขนย้ายวัตถุต่าง ๆ ที่ผิดกฎหมายได้อย่างสะดวกรวดเร็วยากต่อการที่จะป้องกันและแก้ไขได้

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาถึงความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจในสถานีตำรวจนครบาลหนองแขม สถานีตำรวจนครบาลหนองค้างพลู และสถานีตำรวจนครบาลหลักสอง
2. เพื่อศึกษาถึงปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ และระดับของปัจจัยที่ส่งผลในการนำนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว

3. เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกัน อาชญากรรมไปปฏิบัติ ตามปัจจัยส่วนบุคคลของเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว

4. เพื่อศึกษาหาแนวทางในการปรับปรุงแก้ไข การนำนโยบายดังกล่าว ไปปฏิบัติให้เป็นผลสำเร็จมากยิ่งขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านเนื้อหาที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่

เนื้อหาที่เกี่ยวกับความสำเร็จในการนำนโยบายในการป้องกัน อาชญากรรมทั้ง 6 ด้านไปปฏิบัตินโยบายเหล่านี้ ได้แก่

- การป้องกันปัญหาอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อมหรือการ ออกแบบสภาพแวดล้อม

- การพัฒนาระบบสายตรวจให้มีความพร้อมและมีประสิทธิภาพ ในการตรวจและระงับเหตุ

- การพัฒนาระบบรับแจ้งเหตุทุกระดับโดยเฉพาะศูนย์รับแจ้งเหตุฉุกเฉิน 191

- การนำเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม อย่างเช่น ระบบโทรทัศน์วงจรปิด (CCTV)

- การจัดระเบียบสังคมและเข้มงวดกวดขันแหล่งอบายมุขต่าง ๆ ในพื้นที่อย่างจริงจัง

- การเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนและบูรณาการทุก ภาคส่วน

2. ด้านประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง ประชากรเป้าหมาย ที่จะใช้ศึกษาในครั้งนี้ ได้แก่

2.1 เจ้าหน้าที่ตำรวจระดับผู้กำกับการลงมาถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้น ประทวนที่ปฏิบัติงานใน 3 สถานีตำรวจนครบาล ซึ่งได้แก่ สถานีตำรวจนครบาล

หนองแขม สถานีตำรวจนครบาลหนองค้างพลู และสถานีตำรวจนครบาลหลักสอง

ส่วนกลุ่มตัวอย่างนั้นได้มาจากการกำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรการคำนวณของ Taro Yamane ซึ่งได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 331 ราย จากประชากรเป้าหมายทั้งหมด 1,947 ราย จาก 10 สถานีตำรวจนครบาลในกองบังคับการตำรวจนครบาล 9 หลังจากนั้นแล้วจับสลากสถานีตำรวจฯ ขึ้นมา 1 กลุ่ม (จำนวน 5 สถานีตำรวจนครบาล) ได้กลุ่มสถานีตำรวจนครบาลหนองแขม หนองค้างพลู หลักสอง เพชรเกษม และบางบอน ผู้วิจัยมุ่งศึกษาสถานีตำรวจนครบาลในกลุ่มนี้ จำนวน 3 สถานี ซึ่งมีจำนวนมากพอกับกลุ่มตัวอย่างที่ได้กำหนดขนาดมาแล้ว ซึ่งได้แก่ สถานีตำรวจนครบาลหนองแขม หนองค้างพลู และหลักสองดังกล่าวมาแล้ว และเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย (Simple Random Sampling) และเก็บรวบรวมมาได้ 336 ราย

2.2 คณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจระดับสถานีตำรวจ (กต.ตร.สภ.) ที่มาจากสถานีตำรวจนครบาลทั้ง 3 แห่งดังกล่าวมาแล้วโดยเลือกมาสถานีละ 2 คน ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลสำคัญเนื่องจากเป็นผู้แทนภาคประชาชน และเป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจและเกี่ยวข้องกับ การป้องกันอาชญากรรมในชุมชน

3. ด้านพื้นที่และระยะเวลาที่ใช้ศึกษา

พื้นที่ที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้คือ พื้นที่หรือสถานีตำรวจรับผิดชอบทั้ง 3 แห่ง ซึ่งได้แก่ สถานีตำรวจนครบาลหนองแขม สถานีตำรวจนครบาลหนองค้างพลู สถานีตำรวจนครบาลหลักสอง และคณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจ ระดับสถานีตำรวจ (กต.ตร.สภ.) จากสถานีตำรวจดังกล่าวทั้ง 3 แห่งโดยทำการศึกษาไม่น้อยกว่า 4 เดือน

สมมติฐานการวิจัย

1. ความคิดเห็นที่มีต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ แตกต่างกันตามปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง
2. ปัจจัยทางด้านความเป็นอิสระในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (มาตรฐานนโยบาย) ด้านงบประมาณที่สนับสนุน (ทรัพยากรนโยบาย) ด้านความเข้าใจนโยบาย (การสื่อสารนโยบาย) ด้านการจูงใจให้นำนโยบายไปปฏิบัติ (กระบวนการบังคับนโยบาย) ด้านความรู้ความสามารถของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (คุณลักษณะของหน่วยงานที่ปฏิบัติ) ด้านการสนับสนุนการนำนโยบายไปปฏิบัติจากประชาชน (เงื่อนไขทางการเมือง) ด้านสภาพความเป็นอยู่ของคนในชุมชน (เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ) ด้านทัศนคติที่มีต่อนโยบายของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ

แนวคิดเกี่ยวกับตัวแบบสหองค์การ

ตัวแบบสหองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งพัฒนาโดย Carl E. Van Horn และ Donald S. Van Meter (1976 : 39-64) (อ้างถึงใน สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2554 : 446-448) ซึ่งเป็นแนวความคิดหลักที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ โดย Van Horn และ Van Meter เห็นว่าตัวแบบในการนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการแสดงให้เห็นถึงการกำหนดแนวทางของกลุ่มตัวแปรและความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปร ซึ่งเป็นตัวตัดสินผลการปฏิบัติตามนโยบายภายใต้การควบคุมเฉพาะ (Particular Jurisdiction) ดังนั้น การคัดเลือกเกณฑ์วัดเพื่อประเมินผลการปฏิบัติงานจึงเป็นขั้นตอนสำคัญอย่างยิ่งในการวิเคราะห์ การวัดผลการปฏิบัติงานเป็นตัวแปรตามที่ใช้เพื่อตัดสินว่าวัตถุประสงค์ของนโยบายจากรัฐบาลกลางบรรลุผลหรือไม่

การวิเคราะห์การนำนโยบายไปปฏิบัติไม่ใช่เป็นการวัดผลการปฏิบัติตามแผนงาน แต่เป้าหมายหลักต้องได้มาจากการอธิบาย (Explanations) ต่อเหตุการณ์และปัจจัยต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากนโยบายระดับชาติและผลของนโยบายนั้น ผลการวิจัยพบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติที่สำคัญประกอบด้วยมาตรฐานและทรัพยากรนโยบาย การสื่อข้อความ การบังคับใช้กฎหมาย คุณลักษณะของหน่วยปฏิบัติงาน เงื่อนไขทางการเมือง เงื่อนไขทางสังคมและเศรษฐกิจ และจุดยืนหรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติ (Van Horn and Van Meter, 1976 : 45; อ้างถึงใน สมบัติ อารังธัญวงศ์, 2554 : 446-448)

Van Horn และ Van Meter ได้อธิบายแนวคิดพื้นฐานที่สำคัญของตัวแบบสหองค์การในการนำนโยบายไปปฏิบัติไว้ ดังนี้ ประการแรกนโยบาย (Policy) ซึ่งหมายรวมถึงมาตรฐาน (Standards) และทรัพยากร (Resources) มาตรฐานนโยบายและทรัพยากรนโยบายเป็นองค์ประกอบของการตัดสินใจ นโยบายที่มีอิทธิพลต่อกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ทั้งนี้เพราะการที่ทรัพยากรงบประมาณและสิ่งจูงใจที่ไม่เพียงพอคือสาเหตุของความล้มเหลวในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (Derthick, 1972 : 87; Murphy, 1971) มาตรฐานนโยบายเป็นการระบุรายละเอียดว่าจะให้เป้าหมายในนโยบายนั้นได้รับการนำไปปฏิบัติอย่างไร โดยทั่วไปมาตรฐานจะถูกบรรจุไว้ในกฎหมายและกฎระเบียบของแผนงาน โดยรายละเอียดของมาตรฐานควรเชื่อมโยงกับการวัดผลการปฏิบัติงาน และอาจมีการเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา การวัดผลอาจใช้วิธีการวัดผลแบบต่อเนื่องเพื่อตรวจสอบธรรมชาติของการเปลี่ยนแปลงของมาตรฐานนโยบาย และเพื่อเชื่อมโยงเข้ากับการเปลี่ยนแปลงในกิจกรรมของการนำนโยบายไปปฏิบัติ และผลการปฏิบัติงาน มาตรฐานนโยบายยังเป็นเรื่องสำคัญในการบอกกล่าวต่อนำนโยบายไปปฏิบัติทั้งในระดับท้องถิ่น ระดับมลรัฐ และระดับรัฐบาลกลางว่าอะไร คือสิ่งที่ผู้ปฏิบัติถูกคาดหวังให้กระทำและบ่งชี้ว่าผู้ปฏิบัติได้รับการเปิดโอกาสให้ใช้ความคิดสร้างสรรค์มากน้อยเพียงใด

ประการที่สอง การสื่อสารข้อความ (Communications) มาตรฐานนโยบายเป็นเพียงคำแนะนำตักเตือน (Exhortations) ผู้ปฏิบัติจะไม่ยินยอมทำตามถ้าไม่มีการสื่อสารข้อความให้ทราบอย่างชัดเจนเพียงพอเกี่ยวกับสิ่งที่ผู้ปฏิบัติต้องกระทำ การสื่อสารข้อความระหว่างระดับของระบบรัฐบาลกลาง เป็นงานที่ยากและซับซ้อนในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร เป็นเรื่องที่ยากต่อการหลีกเลี่ยงที่ผู้ติดต่อสื่อสารจะบิดเบือนทั้งโดยเจตนาและไม่เจตนา โดยเลือกเน้นและตีความเอาเอง ยิ่งไปกว่านั้นแหล่งต่าง ๆ ภายในรัฐบาลกลางก็ขาดรูปแบบที่เป็นเอกภาพ (Uniform) ในการให้คำสั่งและการตีความ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะสำรวจธรรมชาติและเนื้อหาของคำแนะนำ คำสั่งและคำชี้แจงที่สื่อสารจากผู้นำนโยบายไปปฏิบัติจากระดับรัฐบาลกลางสู่หน่วยปฏิบัติระดับมลรัฐและระดับท้องถิ่น

ประการที่สาม การบังคับใช้กฎหมาย (Enforcement) การนำนโยบายไปปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จจึงต้องมีกลไกและกระบวนการเพื่อให้เจ้าหน้าที่ระดับรัฐบาลกลางและระดับท้องถิ่นปฏิบัติให้สอดคล้องกับมาตรฐานนโยบาย (Schultze, 1970 : 202; Neustadt, 1960) ซึ่งเจ้าหน้าที่ส่วนกลางอาจใช้มาตรการสำคัญ 3 ประการ เพื่อให้หน่วยงานและบุคลากรนำนโยบายไปปฏิบัติให้เป็นไปตามเป้าหมาย ได้แก่ บรรทัดฐาน สิ่งจูงใจ และการลงโทษ ซึ่งบรรทัดฐานและสิ่งจูงใจเป็นเทคนิคในการบังคับใช้กฎหมายที่นิยมใช้กันมาก โดยมีวิธีการสำคัญคือ การหล่อหลอมทางสังคม การโน้มน้าว และการนำเข้ามามีส่วนร่วม สำหรับสิ่งจูงใจนอกจากจะเป็นตัวเงินแล้ว รัฐบาลกลางอาจให้ความช่วยเหลือเมื่อหน่วยปฏิบัติเผชิญกับความกดดันจากสภาพแวดล้อม

ประการที่สี่ คุณสมบัติของหน่วยปฏิบัติ (Characteristics of The Implementing Agencies) ลักษณะความเป็นทางการและไม่เป็นทางการขององค์การมีผลกระทบต่อความสามารถในการปฏิบัติตามมาตรฐานของนโยบาย (Ripley *et al.*, 1973; Rourke, 1969; Downs, 1967; Kaufman, 1971)

ทั้งทางตรงและทางอ้อม ซึ่งเกี่ยวข้องกับทัศนคติของเจ้าหน้าที่โครงสร้างและความสัมพันธ์ระหว่างเจ้าหน้าที่และหน่วยงานของรัฐบาลจะมีแนวโน้มที่จะจำกัดหรือส่งเสริมการนำนโยบายไปปฏิบัติให้มีประสิทธิภาพ ปัจจัยสำคัญประการหนึ่งคือ ประสิทธิภาพและความสามารถของเจ้าหน้าที่ในการทำงานที่ได้รับมอบหมายและสถานภาพของหน่วยงานภายในองค์กร มีผลกระทบต่อความสามารถในการบริหารเช่นกัน องค์กรที่ปราศจากความสนับสนุนทางการเมืองและงบประมาณอย่างเพียงพอรวมทั้งปราศจากความช่วยเหลือในการตัดสินใจ และการจ้างเจ้าหน้าที่ที่มีคุณภาพ จะประสบปัญหาในการบริหารแผนงานและโครงการอย่างรุนแรง

ประการที่ห้า เงื่อนไขทางการเมือง (Political Conditions) การสนับสนุนหรือคัดค้านต่อวัตถุประสงค์ของนโยบายจากบุคคลชั้นนำในองค์กร และจากปัจเจกบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ทั้งภาครัฐและเอกชนมีอิทธิพลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติเช่นกัน ความเห็นของสาธารณชนและชนชั้นนำ (Elite) ต่อแผนงานเป็นปัจจัยสำคัญในกระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติมีแนวโน้มที่จะยอมรับเป้าหมายและวัตถุประสงค์มากขึ้น ถ้าปัญหามีความรุนแรงที่จะต้องได้รับการแก้ไขและมีประชาชนและกลุ่มผลประโยชน์เคลื่อนไหวเพื่อสนับสนุนแผนงานในการแก้ไขปัญหา

ประการที่หก เงื่อนไขทางสังคมและเศรษฐกิจ (Social and Economic Conditions) เป็นเงื่อนไขที่มีผลต่อการนำนโยบายไปปฏิบัติที่สำคัญเช่นกัน ได้แก่ คุณภาพของประชาชน ความเชื่อและค่านิยมของคนในชุมชนหรือสังคม และความร่วมมือของประชาชนกลุ่มเป้าหมาย เป็นต้น สำหรับเงื่อนไขทางเศรษฐกิจ ได้แก่ สภาพความเป็นอยู่ของประชาชนหรือประชากรกลุ่มเป้าหมาย ทรัพยากรของชุมชน และระดับการพัฒนาเศรษฐกิจของชุมชนและสังคม เป็นต้น หากเงื่อนไขเหล่านี้มีลักษณะเชิงบวกจะส่งเสริมให้นำนโยบายไปปฏิบัติมีโอกาสประสบความสำเร็จสูง ในทางตรงกันข้าม ถ้าหาก

เงื่อนไขเหล่านี้มีลักษณะเชิงลบจะเป็นอุปสรรคสำคัญต่อความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ประการสุดท้าย จุดยืนหรือทัศนคติของผู้ปฏิบัติ (Dispositions or Attitudes of Implementators) องค์ประกอบ 3 ประการของการตอบสนองของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติที่อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถหรือความเต็มใจในการนำนโยบายจากรัฐบาลไปปฏิบัติ คือความรู้ความเข้าใจต่อมาตรฐาน ทิศทางของการตอบสนอง และความตั้งใจของผู้ปฏิบัติ ผู้ปฏิบัติอาจไม่ปฏิบัติตามมาตรฐานของนโยบาย เนื่องจากผู้ปฏิบัติปฏิเสธวัตถุประสงค์ของนโยบายเพราะมีความเห็นไม่ตรงกัน (Pettason, 1961; Dolbear และ Hammond, 1971 ; Etzioni, 1961 ; Wasby, 1973) สำหรับผู้มีทัศนคติเชิงลบต่อนโยบายอย่างมาก อาจทำทลายวัตถุประสงค์ของแผนงานอย่างเปิดเผย (Bailey and Mosher, 1968)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงระดับของความสำเร็จในการนำนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจ สถานีตำรวจในกองบังคับการตำรวจนครบาล 9 (สถานีตำรวจหนองแขม หนองค้างพลู และหลักสอง) ว่ามีมาก-น้อยเพียงใดหรือในระดับใด
2. ทำให้ทราบถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ตำรวจดังกล่าว
3. ทำให้ทราบถึงแนวทางในการปรับปรุงแก้ไขนโยบายดังกล่าวให้มีประสิทธิภาพและสอดคล้องกับสภาพปัญหาที่แท้จริงได้ดียิ่งขึ้น

วิธีดำเนินการวิจัย

1. การออกแบบการวิจัย (Research Design) ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยจะใช้วิธีการศึกษาวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Method) ซึ่งเป็นการผสมผสาน

กันระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

2. ประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรเป้าหมายและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ เจ้าหน้าที่ตำรวจระดับผู้กำกับการลงมาถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจชั้นประทวนในสถานีตำรวจนครบาลต่าง ๆ ในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 9 ซึ่งได้แก่ สถานีตำรวจนครบาลหนองแขม สถานีตำรวจนครบาลหนองค้างพลู และสถานีตำรวจนครบาลหลักสอง จำนวนทั้งสิ้น 336 คน

และคณะกรรมการตรวจสอบและติดตามการบริหารงานตำรวจระดับสถานีตำรวจ (กต.ตร.สน.) จากสถานีตำรวจนครบาลทั้ง 3 แห่ง แห่งละ 2 ราย โดยคัดเลือกมาจากผู้ที่มีความรู้ความสามารถ มีความเข้าใจและมีความเกี่ยวข้องในเรื่องนี้ ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญของการศึกษาวิจัยในลักษณะของการวิจัยเชิงคุณภาพ ที่ผู้วิจัยต้องทำการสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อยืนยันและสนับสนุนผลการวิจัยเชิงปริมาณที่กล่าวมาแล้วอีกครั้งหนึ่ง

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้ ได้แก่ แบบสอบถาม และแบบสัมภาษณ์ที่มีเนื้อหาในแต่ละส่วนสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.1 โดยเฉพาะแบบสอบถามประกอบด้วย ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง อย่างเช่น เพศ อายุ อายุราชการ การศึกษา ศาสนา สถานภาพ สมรส ระดับชั้นยศฯ

3.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมของเจ้าหน้าที่ตำรวจไปปฏิบัติคือ ปัจจัยทางด้านความเป็นอิสระในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (มาตรฐานนโยบาย) ปัจจัยทางด้านงบประมาณที่สนับสนุน (ทรัพยากรนโยบาย) ปัจจัยทางด้านความเข้าใจนโยบาย (การสื่อสาร

นโยบาย) ปัจจัยทางด้านการจูงใจให้นำนโยบายไปปฏิบัติ (กระบวนการบังคับนโยบาย) ปัจจัยทางด้านความรู้ความสามารถของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (คุณลักษณะของหน่วยงานที่ปฏิบัติ) ปัจจัยทางด้านการสนับสนุนนโยบายจากประชาชน (เงื่อนไขทางการเมือง) ปัจจัยทางด้านสภาพความเป็นอยู่ของคนในชุมชน (เงื่อนไขทางสังคมและเศรษฐกิจ) ปัจจัยทางด้านทัศนคติที่มีต่อนโยบายของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งเป็นแบบสอบถามที่มีมาตรวัดเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีการของ Likert (Likert's Scale Measurement)

3.3 ความสำเร็จในการนำนโยบายในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมไปปฏิบัติในแต่ละด้าน ซึ่งได้แก่ ด้านการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม ด้านการพัฒนาาระบบสายตรวจให้มีความพร้อมและมีประสิทธิภาพ ด้านการพัฒนาาระบบการแจ้งเหตุทุกระดับโดยเฉพาะศูนย์รับแจ้งเหตุฉุกเฉิน 191 ให้ดียิ่งขึ้น ด้านการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม ด้านการจัดระเบียบสังคมและการเข้มงวดกวดขันแหล่งอบายมุขต่าง ๆ ด้านการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนและบูรณาการทุกภาคส่วน มีลักษณะเป็นแบบสอบถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ตามวิธีการของ Likert's Scale ดังกล่าวมาแล้ว

ส่วนแบบสัมภาษณ์ประกอบด้วยเนื้อหาที่สำคัญ คือ เนื้อหาที่เกี่ยวกับความสำเร็จในการนำนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติในแต่ละด้านดังกล่าวมาแล้ว

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยขอหนังสือจากคณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์เพื่อขอความอนุเคราะห์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลการวิจัยจากสถานีตำรวจนครบาลหนองแขม สถานีตำรวจนครบาลหนองค้างพลู และสถานีตำรวจนครบาลหลักสอง ซึ่งผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง ทั้งเก็บรวบรวมจาก

แบบสอบถาม และจากการสัมภาษณ์ข้อมูลเชิงลึกจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งภาคประชาชนและเจ้าหน้าที่ตำรวจชุมชนสัมพันธ์ที่ทำงานในเรื่องนี้ในพื้นที่ทั้งสามแห่ง และนำข้อมูลที่ได้มาประมวลผลและดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูล ตามกรอบแนวคิดและทฤษฎีของการวิจัยที่กำหนดเอาไว้

5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้ ได้แก่ ร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย $\bar{x}$ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) เพื่อวิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง ส่วน t-test และ F-test ของ One-way Analysis of Variance (One-way ANOVA) นำมาวิเคราะห์ความแตกต่างของค่าเฉลี่ยในเรื่องความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติแต่ละด้านตามปัจจัยส่วนบุคคล ส่วนสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation Coefficient) และการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) นำมาวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จในการนำนโยบายในการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ

สรุปผลการวิจัย

ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศชาย เป็นตำรวจชั้นประทวน มีอายุระหว่าง 41-50 ปี มีอายุราชการตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป ปฏิบัติหน้าที่ในสถานีตำรวจที่สังกัดจนถึงปัจจุบันเป็นระยะเวลาตั้งแต่ 1-5 ปี มีระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า สายงานหรือลักษณะงานที่รับผิดชอบในด้านการป้องกันและปราบปราม เคยปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งป้องกันและปราบปรามมาก่อนที่จะมาประจำอยู่ที่สถานีตำรวจแห่งนี้ เคยเข้ารับการฝึกอบรมเพิ่มเติมในเรื่องการป้องกันอาชญากรรม 1-2 ครั้ง เคยเข้าร่วมดำเนินโครงการในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชน 1-2 ครั้งเหล่านี้ตามลำดับ

ความสำเร็จในการนำนโยบายป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติพบว่า ความสำเร็จในการนำนโยบายป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติทุก ๆ ด้านโดยรวมอยู่ในระดับสูงหรืออยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการจัดระเบียบสังคมเป็นด้านที่มีความสำเร็จมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ด้านการเสริมสร้างการมีส่วนร่วมของประชาชนและการบูรณาการทุกภาคส่วน ด้านการป้องกันอาชญากรรมจากสภาพแวดล้อม ด้านการพัฒนาาระบบสายตรวจ ด้านการพัฒนากระบวนการแจ้งเหตุทุกระดับ โดยเฉพาะศูนย์ 191 และด้านการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการป้องกันอาชญากรรม ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวนี้สอดคล้องกับผลการสัมภาษณ์เชิงลึกจากผู้ให้สัมภาษณ์ที่เป็นคณะกรรมการ กต.ตร.สน. ในแต่ละพื้นที่

ระดับของปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ พบว่ากลุ่มตัวอย่างหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นว่า (เป็นความคิดเห็น) ปัจจัยต่าง ๆ ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับสูงหรือในระดับมาก และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านเจ้าหน้าที่ตำรวจเห็นว่า ปัจจัยทางด้านการสื่อสารนโยบายส่งผลมากที่สุด รองลงมาได้แก่ ปัจจัยทางด้านคุณสมบัติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยทางด้านความเป็นอิสระในการนำนโยบายไปปฏิบัติ (มาตรฐานของนโยบาย) ปัจจัยทางด้านทัศนคติของผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยทางด้านกลไกหรือกระบวนการในการบังคับนโยบาย ปัจจัยทางด้านการสนับสนุนนโยบายที่จะนำไปปฏิบัติ (เงื่อนไขทางการเมือง) ปัจจัยทางด้านสภาพความเป็นอยู่ของประชาชนหรือชุมชน (เงื่อนไขทางสังคมและเศรษฐกิจ) และปัจจัยทางด้านทรัพยากรของนโยบายตามลำดับ

ส่วนการทดสอบสมมติฐานของการวิจัยครั้งนี้ ในข้อที่ 1 พบว่าความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกันออกไปตามปัจจัยทางด้าน เพศ อายุราชการ สายงาน

หรือลักษณะงานที่รับผิดชอบ ระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานที่สังกัดและการเคยฝึกอบรมเพิ่มเติมในด้านการป้องกันอาชญากรรมของกลุ่มตัวอย่างเหล่านี้ย่อมมีนัยสำคัญทางสถิติ (สมมติฐานได้รับการยอมรับ) คือ กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศชาย กลุ่มที่มีอายุราชการในการทำงานตั้งแต่ 21 ปีขึ้นไป กลุ่มที่ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานที่สังกัดตั้งแต่ 6 ปีขึ้นไป และกลุ่มที่เคยฝึกอบรมเพิ่มเติมทางด้านอาชญากรรมมาก่อนเห็นว่า การนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรม (ทุก ๆ ด้าน) มีความสำเร็จมากกว่ากลุ่มตัวอย่างที่เป็นเพศหญิง กลุ่มที่มีอายุราชการในการทำงานต่ำกว่า 21 ปีลงมา กลุ่มที่ปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานที่สังกัดต่ำกว่า 6 ปีลงมา และกลุ่มที่ไม่เคยฝึกอบรมทางด้านป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมมาก่อน เหล่านี้จริง ๆ แล้วมีความแตกต่างกันเพียงเล็กน้อยเท่านั้น และเป็นความแตกต่างของกลุ่มที่อยู่ในระนาบเดียวกัน หรือกลุ่มเดียวกันที่เห็นว่าการนำนโยบายฯ ไปปฏิบัติในครั้งนี้มีความสำเร็จมากหรือสำเร็จในระดับสูง

ส่วนผลการทดสอบสมมติฐานในข้อที่ 2 นั้นพบว่า ปัจจัยทางด้านความเป็นอิสระในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านทรัพยากรนโยบาย ด้านการสื่อสารนโยบาย ด้านกลไกและกระบวนการการบังคับนโยบาย ด้านความรู้ความสามารถของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ (คุณลักษณะของหน่วยงานที่ปฏิบัติ) ด้านการสนับสนุนนโยบายจากประชาชน (เงื่อนไขทางการเมือง) และด้านทัศนคติที่มีต่อนโยบายของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ (สมมติฐานได้รับการยอมรับ) (ดูรายละเอียดในตารางที่ 1 ถัดไปซึ่งเป็นการวิเคราะห์การถดถอยพหุที่ใช้แนวทางการวิเคราะห์ของนักวิชาการชื่อดังทางด้านอาชญาวิทยา อย่างเช่น Rohald A. Meneses (2015), Stephen Brnon (2003), Stephen J. Ellwanger and Travis C. Pratt (2014), Robert J. Sampson, Jeffrey D. Morenoff and Stephen Rausenbush(2005)

ตารางที่ 1 แสดงผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณของปัจจัยในเชิงทฤษฎีต่างๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ

n = 336

ปัจจัย	B	Std. Er.	Beta	t	Sig.
ด้านกระบวนการในการบังคับนโยบาย	0.216	0.32	0.264	6.840	0.000
ด้านการสื่อสารนโยบาย	0.156	0.029	0.179	5.309	0.000
ด้านทัศนคติของผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ	0.124	0.025	0.149	4.982	0.000
ด้านความเป็นอิสระในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	0.121	0.030	0.158	4.050	0.000
ด้านคุณลักษณะของหน่วยงานที่ปฏิบัติ	0.110	0.030	0.135	3.690	0.000
ด้านการสนับสนุนนโยบายที่จะนำไปปฏิบัติ	0.085	0.025	0.114	3.454	0.000
ด้านทรัพยากรของนโยบาย	0.079	0.025	0.123	3.178	0.000
(Constant)	0.423				
R = 0.908, R ² = 0.824, R ² _{adjusted} = 0.820, F = 10.100, Sig. F = 0.000					

จากตารางที่ 1 พบว่า ปัจจัยดังกล่าวทั้งหมดส่งผลต่อความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติจริงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงมากถึงร้อยละ 82.4 (R²=0.824) และเมื่อพิจารณาถึงรายละเอียดของการส่งผลของปัจจัยแต่ละด้านแล้วพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลมากที่สุดคือ ปัจจัยทางด้านกลไกและกระบวนการบังคับใช้นโยบาย รองลงมาได้แก่ ปัจจัยทางด้านการสื่อสารนโยบาย ปัจจัยทางด้านทัศนคติต่อนโยบายของผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยทางด้านความเป็นอิสระในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ปัจจัยทางด้านคุณสมบัติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติหรือคุณลักษณะของหน่วยงานที่ปฏิบัติ ปัจจัยทางด้านการสนับสนุนนโยบายที่นำไปปฏิบัติหรือเงื่อนไขทางการเมือง และปัจจัยทางด้านทรัพยากรของนโยบายหรืองบประมาณตามลำดับ แสดงว่า

ปัจจัยเหล่านี้ ส่งผลอย่างแท้จริงต่อการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติตามทฤษฎีของ Van Horn และ Van Meter ที่เป็นแนวความคิดหลักในการวิจัยในครั้งนี้ ที่สำคัญผลการวิจัยในครั้งนี้ยังยอมรับสมมติฐานที่กำหนดไว้ในข้อที่ 2 (Accepted Hypothesis) ซึ่งเป็นข้อค้นพบเบื้องต้นที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง และเป็นเรื่องที่ทำหายที่จะต้องมีการทดสอบซ้ำอีกหลาย ๆ ครั้งเพื่อยืนยันทฤษฎีนี้ว่าใช้ได้จริงในโลกตะวันออกและเป็นประโยชน์ต่อวิชาการทางด้านนโยบายสาธารณะของประเทศไทยในโอกาสต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1.1 สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรมีนโยบายในการส่งเสริมและสนับสนุนให้ประชาชนในชุมชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมให้มากขึ้น เนื่องจากประชาชนในแต่ละพื้นที่เป็นผู้ที่มีความรู้ความเข้าใจในสภาพของชุมชน ทั้งสภาพทางภูมิศาสตร์และภูมิหลังของประชาชนในพื้นที่ รวมทั้งปัญหาอาชญากรรมและปัญหาอื่น ๆ ได้ดียิ่งกว่าเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกจากนั้นกำลังของเจ้าหน้าที่ตำรวจยังมีไม่เพียงพอต่อการปฏิบัติงาน ไม่สอดคล้องกับจำนวนประชากรและขนาดของพื้นที่ รวมทั้งไม่สอดคล้องกับปัญหาของชุมชนที่สลับซับซ้อนมากยิ่งขึ้นที่จะป้องกันปัญหาอาชญากรรมมิให้เกิดขึ้นในพื้นที่

1.2 สำนักงานตำรวจแห่งชาติควรมีการจัดสรรเงินงบประมาณที่เอื้ออำนวยต่อการนำนโยบายป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติให้มีความเพียงพอต่อการปฏิบัติงาน เนื่องจากนโยบายการป้องกันอาชญากรรมเป็นนโยบายที่ดีมาก (จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลที่สำคัญจากคณะกรรมการ กต.ตร.สน. ในแต่ละพื้นที่) โดยทางสถานีตำรวจที่นำนโยบายไปปฏิบัตินั้นแม้จะได้รับงบประมาณดีพอสมควรอยู่แล้วก็ตาม แต่จริง ๆ แล้วยังขาดงบประมาณที่จะดำเนินการในด้านต่าง ๆ อีกมาก เช่น งบประมาณในการจัดกิจกรรมหรือ

จัดโครงการต่าง ๆ ในการป้องกันอาชญากรรมในชุมชน งบประมาณในเรื่องของ วัสดุอุปกรณ์ที่สำคัญในการป้องกันอาชญากรรมต่าง ๆ อย่างเช่น กล้อง CCTV กล้อง VDO บันทึกภาพคนร้ายและวัตถุสิ่งของที่ผิดกฎหมาย โทรศัพท์มือถือ วิทยุสื่อสารฯ งบประมาณทางด้านพาหนะและเชื้อเพลิง งบประมาณ ประชาสัมพันธ์การป้องกันอาชญากรรมต่าง ๆ เหล่านี้

2. ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติ

2.1 ควรให้สายตรวจของสถานีตำรวจลงพื้นที่ออกตรวจตราอย่างต่อเนื่องสม่ำเสมอและมีความถี่ในการตรวจมากขึ้นและครอบคลุมพื้นที่ที่ห่างไกลที่มีโอกาสจะเกิดปัญหาอาชญากรรมสูงเพื่อลดช่องโอกาสในการกระทำผิด (Opportunity Reduction) ลงให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

2.2 ควรมีการจัดสายตรวจให้เพียงพอต่อการปฏิบัติงานในพื้นที่ที่รับผิดชอบ รวมทั้งควรมีการจัดหาวัสดุ อุปกรณ์ที่มีความจำเป็นต่อการตรวจ ให้มีความเพียงพอต่อการปฏิบัติงานของเจ้าหน้าที่ตำรวจในแต่ละพื้นที่ เพื่อลดช่องโอกาสในการกระทำผิดลง (Opportunity Reduction) ดังกล่าวมาแล้ว

2.3 ควรมีการจัดการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ตำรวจสายตรวจให้มีความรู้ความเข้าใจต่อรูปแบบและพฤติกรรมการกระทำผิดที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน รวมทั้งควรมีการกำหนดยุทธศาสตร์ในการป้องกันอาชญากรรมในพื้นที่ที่มีความสอดคล้องกับสภาพปัญหาอาชญากรรมในแต่ละท้องที่อย่างแท้จริง

2.4 ควรมีการพัฒนากระบวนการแจ้งเหตุให้มีความฉับไวและทันต่อเหตุการณ์ โดยการเพิ่มคู่สายของโทรศัพท์ให้มากขึ้น หรือตั้งศูนย์รับแจ้งเหตุในชุมชนเพิ่มมากขึ้นรวมทั้งลดขั้นตอนในการแจ้งเหตุให้มีความกระชับและรวดเร็ว

2.5 ควรมีการเพิ่มปริมาณในการติดตั้งกล้อง CCTV ในพื้นที่ที่เสี่ยงต่อการเกิดอาชญากรรมสูงให้มากขึ้น เพื่อเป็นข้อมูลในการติดตามจับกุมผู้ที่กระทำความผิดมาลงโทษ รวมทั้งควรมีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการป้องกันอาชญากรรม

2.6 ควรเก็บรวบรวมข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมที่เกิดขึ้นในพื้นที่หรือชุมชนเพื่อนำมาวิเคราะห์ข้อมูลมาใช้ในแนวทางในการป้องกันปัญหาอาชญากรรม

2.7 ควรมีการบังคับใช้กฎหมายให้เคร่งครัดอย่างสม่ำเสมอและมีประสิทธิภาพ เช่น สถานบริการต่าง ๆ ต้องปิด-เปิดตามเวลาที่กำหนด และต้องมีการตรวจตราแหล่งมั่วสุม แหล่งอบายมุข อย่างจริงจังและทั่วถึง

2.8 ควรมีการส่งเสริมให้ประชาชนในพื้นที่ และหน่วยงานทุกภาคส่วนเข้ามามีส่วนร่วมในโครงการ หรือกิจกรรมการป้องกันอาชญากรรม เช่น การแจ้งเบาะแส การสร้างเครือข่าย การเข้ามาเป็นอาสาสมัคร การคอยเป็นหูเป็นตาหรือการคอยดูแลสอดส่องในชุมชน การเป็นสมาชิกแจ้งข่าวอาชญากรรม การให้ความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ตำรวจในการปฏิบัติงาน เป็นต้น

2.9 ควรมีการจัดกิจกรรมปลูกจิตสำนึกให้กับประชาชนในพื้นที่ให้มีความรู้สึกรู้หนทางในถิ่นที่อยู่ของตนเองและต้องให้ประชาชนในพื้นที่ได้รับทราบถึงผิตรายอาชญากรรมที่เกิดขึ้นและส่งผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินโดยผ่านทางเจ้าหน้าที่ตำรวจชุมชนสัมพันธ์ซึ่งเป็นบุคคลที่อยู่ใกล้ชิดกับประชาชนในพื้นที่มากที่สุด

3. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาวิจัยถึงการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติในสถานตำรวจนครบาลอื่น ๆ ในสังกัดกองบังคับการตำรวจนครบาล 1-8

2. ควรศึกษาวิจัยถึงการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติในสถานตำรวจภูธรจังหวัดหรือสถานตำรวจภูธรภาค 1-9

3. ควรศึกษาวิจัยถึงปัญหาและอุปสรรคในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติ จากเจ้าหน้าที่ตำรวจและ กต.ตร.สน. (ภาคประชาชน) ในสถานตำรวจนครบาลอื่น ๆ ในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 1-8

4. ควรศึกษาวิจัยถึงความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 1-8 โดยเฉพาะในส่วนของการจัดระเบียบสังคม ว่าทำอย่างไรจะได้รับผลดียิ่งขึ้นไปอีกเนื่องจากเป็นนโยบายที่ได้รับความสำเร็จสูงสุดจากการวิจัยครั้งนี้

5. ควรศึกษาวิจัยถึงความสำเร็จในการนำนโยบายการป้องกันอาชญากรรมไปปฏิบัติในแต่ละพื้นที่ของสถานีตำรวจนครบาล ในเขตกองบังคับการตำรวจนครบาล 1-9 ในลักษณะการเปรียบเทียบ เพื่อจะได้รู้ว่าพื้นที่ใดได้รับความสำเร็จหรือไม่ได้รับความสำเร็จ เพราะเหตุใดในโอกาสต่อไป

เอกสารอ้างอิง

ระบบสารสนเทศสำนักงานตำรวจแห่งชาติ (POLIS). (2558). สถิติการเกิดอาชญากรรมสูงสุดโดยรวมกองบัญชาการตำรวจนครบาล (บข.น.) : <http://pitc.police.go.th/dirlist/dirlist.php?dir=/crimes> วันที่สืบค้น 25 พฤษภาคม 2558.

สมบัติ อารังธัญวงศ์. (2554). นโยบายสาธารณะ. แนวความคิด การวิเคราะห์และกระบวนการ. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์สมมาตร.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2554). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 11.

สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. (2555). คู่มือการบริหารงานและป้องกันปราบปรามอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ตำรวจ.

Bailey, S. K. and E.K. Mosher, E. K. (1968) ESEA : The Office of Education Administers, Syracuse : Syracuse University.

Barron, Stephen W. (2003) "Self-Control, Social Consequences, and Criminal Behavior : Street Youth and the General Theory of Crime" *Journal of Research in Crime and Delinquency* November, Vol. 40, no.4 (403-425).

- Derthick, M. (1972). **New Towns in Town**. Washington D.C. : The Urban Institute.
- Dolbeare, K. M. and P. E. Hammond. (1971). **The School Player Decisions : From Court Policy to Local Practice**. Chicago : University of Chicago Press.
- Downs, Anthony. (1967). **Inside Bureaucracy**. Boston : little Brown.
- Ellwanger, Stephen J. and Pratt, Travis C. (2014) **“Self-Control, Negative Affect, and Young Driver Aggression : An Assessment of Competing Theoretical Claims”**
- Etzioni, Amitai. (1961). **A Comparative Analysis of Complex Organizations**. New York : free Press.
- Kaufman, Herbert. (1971). **The Limits of Organization Change**. Alabama : University of Alabama Press.
- Lab, Stephen P.(1979) **Crime Prevention Approaches, Practices and Evaluations**. Third Edition. Ohio : Anderson Publishing Co.
- Likert, R. (1932). “A Technique for the Measurement of Attitudes” **Archives of Psychology**; No. 140.
- Meneses, Rohald A. (2009). **“Cross-Cultural Test of Social Learning, Self-Control, Social Bonding and General Theories of Crime And Deviance”** Dissertation the Degree of Doctor of Philosophy. Graduate School of the University Of Florida.
- Moon, Byongook and Alarid F. (2014) “School Bullying, Low Self-Control, and Opportunity” **Journal of Inter Personal Violence** June 13.

Murphy, J.T. (1971). "Title I of ESEA : The Politics of Implementation Federal Education" **Harvard Educational Review**. 41 February.

Peltason, J.W. (1961). **Fifty-Eight Lonely Men : Southern Federal Judges and School Desegregation**. New York : Harcourt, Brace and World.

Ripley, R.B., G.A. Franklin, W.M. Holmes, and W.M. Moreland. (1973). **Structure, Environment, and Policy Actions : Exploring Model of Policy Making**. Beverly Hills, California : Sage Publications.

Rourke, F.E. (1969). **Bureaucracy, Politics and Public Policy**. Boston : Little, Brown.

Neustadt, Richard E. (1960). **Presidential Power**. New York : John Wiley.

Sampson, Robert J., Morenoff, Jeffrey D. and Raudenbush, Stephen. (2005). "Social Anatomy of Racial and Ethnic Disparities in Violence" **American Journal of Public Health**. February, Vol. 95, no. 2 (224-232)

Schultze, Charles L. (1970). "The Role of Incentives, Penalties, and Rewards in Attaining Effective Policy" in Julius Margolis and Robert Haveman, eds. **Public Expenditures and Policy Analysis**. Chicago : Markham.

Van Horn, Carl E., and Van Meter, Donald S. (1976). "The Implementation of Intergovernmental Policy." In Charles O. Jones, and Robert D. Thomas eds., **Public Policy Making in a Federal System**. California : Sage Publications, Inc.

- Vold, George B. (1979). **“Theoretical Criminology”**. Oxford University Press. New York.
- Wasby, S.L. (1973). “The Communication of The Supreme Court’s Criminal Procedure Decisions : A Preliminary Mapping”
Villanova Law Review. June, 18